

El reflex de les arts en l'educació

Astrid Colomar Gelabert,
responsable d'arts plàstiques i disseny de l'STEI-i

La realitat és un joc de miralls i l'educació, com a part d'aquesta imatge, és el reflex de la nostra societat. El col·lectiu docent que treballa amb els ensenyaments artístics sovint se sent marginat igual que la cultura i les arts en la nostra societat. Tots sabem que quan és necessari retallar, tant en pressupostos governamentals com en currículum educatiu, les arts són les primeres candidates.

Ens queixam de la dificultat que l'alumnat assumeixi valors i responsabilitat, però preponderam els coneixements teòrics i confiam que podran fer aquesta tasca. En canvi, coneixements com els valors, capacitat de comunicació, i de relació, etc., són l'esquelet del nostre cos i aquest reacciona pel tacte de la vida. No hem de subestimar els coneixements artístics, ja que són capaços de fer l'impossible. Amb això no vull fer demagogia, sinó reivindicar les infinites possibilitats que el camp de la creativitat ofereix i assenyalar que allò veritablement valuós de la creativitat i les arts és que sempre es manifesten a través de la pròpia experiència, és a dir, del nostre cos i de la nostra ment, això no s'oblida, sinó que s'integra en la nostra persona. No obviem que la persona es construeix fonamentalment amb les seves vivències i en la societat en què vivim adoctrinam, és això formar persones? O en realitat és molt més còmode i segur no estimular massa la creativitat?

“Des de l'STEI-i lluitam tant per detectar i valorar les necessitats d'aquest col·lectiu oblidat com per aconseguir les conseqüents millores.”

Dit això, concretem amb allò que passa dins les nostres aules i anem de la mà del professorat d'aquest àmbit. Aquest col·lectiu, tot i que no és molt nombrós, té unes necessitats que també són importants.

Ens trobam que els mèrits artístics o titulacions que ofereix l'Escola Superior de Disseny no són presents en els distints barems de la normativa. Que els cursos de formació que es puguin fer a l'estranger o simplement a altres llocs de l'Estat tampoc no es valoren, quan en les arts s'ha de cercar molt per trobar qualitat. Des de l'STEI-i lluitam tant per detectar i valorar les necessitats d'aquest col·lectiu oblidat com per aconseguir les conseqüents millores. Per això demanam que se'ls valori una formació que si ha de ser de qualitat i específica, inevitablement pot tenir moltes procedències. El CEP s'hauria d'esforçar més en la seva oferta, tenint en compte els seus horaris que no només són de professorat de primària o secundària, sinó també de formació professional i règims especials.

D'altra banda, si s'ha d'aconseguir que el professorat estigui preparat i al dia, també se li ha de donar unes possibilitats de temps; per això volem que la normativa de permisos i llicències s'adeqüi a cada cos. En el cas del professorat d'ensenyaments artístics s'ha de poder propiciar la seva participació en activitats artístiques, així com la seva participació en projectes d'investigació pedagògica, artística i creativa.

Una altra dificultat sobre la que insistim cara a l'Administració educativa de la nostra Comunitat és la manca de pressupost, especialment greu en els ensenyaments artístics de la formació professional i règim especial. No es poden impartir coneixements pràctics on s'utilitzin eines professionals, sense tenir-les sempre actualitzades amb les exigències d'aquestes professions al mercat laboral. Si no som capaços de formar professionals competents, quin sentit té tot l'esforç que s'hi dedica?

També, i com a conseqüència de no tenir una prioritat dins la planificació, ens trobam amb

infraestructures deficitàries i en mal estat com és el cas urgent de l'Escola d'Art d'Eivissa, entre d'altres. D'igual manera que la resta d'ensenyaments té dret a unes infraestructures adequades i dignes, sense cap excusa.

L'Escola Superior de Disseny es troba en un moment de transició important. A partir del curs vinent començarà a oferir estudis de grau, cosa que comporta un repte molt important per a aquesta escola. Perquè tot això es pugui fer de forma adequada, demanem un increment pressupostari i un pla de finançament específic del Ministeri d'Educació i de les comunitats autònomes per abordar la inserció dels ensenyaments artístics superiors en l'EEES.

A causa d'aquests canvis el professorat de l'ESD necessita conèixer la repercussió de la modificació dels plans d'estudis a la plantilla; si l'oferta de places per a l'alumnat dependrà dels recursos existents o si la nostra Comunitat Autònoma la reduirà; que ens aclareixin com la nostra Comunitat Autònoma i el MEC, dins els seus àmbits respectius, abordaran la separació del centre de l'ESD a l'hora d'impartir les titulacions superiors i professionals; també volem conèixer les veritables intencions del Ministeri i la nostra Comunitat Autònoma sobre l'exigència de les titulacions per al professorat que impartirà els ensenyaments superiors i quina passarà a ser la situació dels professors especialistes. Quant als horaris volem que el professorat que compartirà els ensenyaments artístics superiors s'homologui amb el que diu la llei sobre els horaris del professorat universitari, dins el marc dels estudis superiors de l'Estat.

“Si hi ha una cosa que he après aquí, és la importància de la força i la negociació col·lectiva.”

Des de l'STEI-i lluitam per la dignificació dels ensenyaments artístics i per un increment pressupostari definit.

A títol personal m'agradaria dir que ser sindicalista no és gens fàcil, sobretot en el present, crec que els sindicats han de jugar un paper fonamental dins aquesta crisi i exigir justícia en el seu tractament, però això només ho podem aconseguir si ens hi posam tots junts. Si hi ha una cosa que he après aquí, és la importància de la força i la negociació col·lectiva. I amb això vull animar tothom que reflexioni amb molta cura sobre aquest aspecte perquè crec que d'això en depèn el nostre futur. □